

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **S. S.**, zastoupeného JUDr. Věrou Škvorovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Francouzská 75/4, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2015, č. j. 100574/2015/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2017, č. j. 46 A 84/2015 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Benešov rozhodnutím ze dne 15. 9. 2010, č. j. MUBN/58877/2010/PO, uložil Ing. arch. Z. O. (dále jen „povinný“) podle § 5 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník z roku 1964“), povinnost obnovit předešlý pokojný stav spočívající v nezaznamenávání života žadatele (žalobce) a jeho rodiny na jakýkoliv kamerový záznam. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 5. 10. 2010 a stalo se vykonatelným exekučním titulem.

[2] Exekuční řízení bylo zahájeno na základě žádosti žalobce ze dne 31. 5. 2013. Usnesením ze dne 1. 12. 2014 městský úřad k žádosti žalobce přerušil řízení do pravomocného rozhodnutí Nejvyššího soudu o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2014, č. j. 28 Co 328/2014 – 214, ve spojení s rozsudkem Okresního soudu v Benešově ze dne 2. 5. 2014, č. j. 14 C 290/2013 – 167.

[3] Rozhodnutím ze dne 29. 4. 2015 městský úřad žádost žalobce o vymožení povinnosti uložené povinnému rozhodnutím ze dne 15. 9. 2010 zamítl.

[4] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zrušil rozhodnutí městského úřadu ze dne 29. 4. 2015 a řízení zastavil. Úvodem poznamenal, že rozhodnutím podle § 5 občanského zákoníku z roku 1964 mohl správní orgán předběžně zakázat zásah nebo uložit obnovení předešlého stavu, aniž by byl oprávněn posuzovat právní otázky spojené se změnou faktického stavu. Tímto však nebylo dotčeno právo účastníků domáhat se ochrany u soudu. Okresní soud rozsudkem č. j. 14 C 290/2013 – 167 zamítl žalobu žalobce (a jeho rodiny) o uložení povinnosti povinnému zdržet se fotografování a natáčení žalobce a jeho rodiny, pozemku st. p. č. X v k. ú. X, domu postaveného na tomto pozemku a pozemků p. č. X a p. č. X v k. ú. X. Krajský soud rozsudkem č. j. 28 Co 328/2014 – 214, potvrdil věcnou správnost rozsudku okresního soudu a opravil pouze nesprávné označení nemovitostí. Rozsudek nabyl právní moci dne 15. 9. 2014.

[5] K průběhu exekučního řízení žalovaný uvedl, že bylo přerušeno na základě žádosti žalobce zdůvodněné podáním dovolání proti výše citovaným rozsudkům. Dne 29. 4. 2015 městský úřad vyhotovil úřední záznam o pokračování v exekučním řízení s odkazem na pravomocné ukončení soudního řízení mezi týmiž účastníky v jiné právní věci (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2014, sp. zn. 22 Cdo 1170/2014, a usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 4. 2015, sp. zn. IV. ÚS 448/2015). Předmětem tohoto soudního řízení nebylo posouzení oprávněnosti pořizování kamerových záznamů prostřednictvím kamer umístěných na domě povinného, ale posouzení právních otázek spojených mimo jiné s vyklizením movitých věcí žalobce a jeho manželky nacházejících se na pozemku povinného a povinností žalobce a jeho manželky zdržet se vstupu, průchodu, průjezdu a umisťování movitých věcí na pozemcích p. č. X a p. č. X v k. ú. X, které jsou ve vlastnictví povinného a jeho manželky. Městský úřad vyhodnotil výsledek tohoto soudního řízení jako skutečnost, která znemožňovala vyhovět žádosti žalobce o exekuci. Žalovaný připustil, že doklad o doručení úředního záznamu o pokračování v exekučním řízení ve spisu založen není.

[6] Žalovaný zdůraznil, že úkolem exekučního orgánu je kdykoliv v průběhu exekučního řízení posuzovat vykonatelnost exekučního titulu a oprávněnost žádosti o exekuci. Vykonatelnost správního rozhodnutí podle § 5 občanského zákoníku z roku 1964 závisí na skutečnosti, zda některý z účastníků požádá soud o rozhodnutí o existenci uplatňovaného subjektivního práva. Rozhodnutí správního orgánu pak pozbývá účinnosti vykonatelným rozhodnutím soudu. Předmětem obou řízení však musí být stejné subjektivní právo, byť posuzované z odlišných hledisek (správní orgán posuzuje změnu faktického stavu, soud posuzuje právní vztahy).

[7] V řízení vedeném pod sp. zn. 14 C 290/2013 okresní soud posuzoval oprávněnost používání kamer umístěných na domě povinného a uzavřel, že nejsou dány důvody

k poskytnutí ochrany žalobci vůči pořizování kamerových záznamů. Toto rozhodnutí lze proto srovnat s exekučním titulem pro nyní posuzované exekuční řízení. Předmětem obou řízení byla otázka oprávněnosti pořizování kamerových záznamů umístněných na domě povinného a poskytnutí ochrany žalobci a jeho rodině. S ohledem na skutečnost, že soud rozhoduje o občanskoprávních vztazích s konečnou platností, nemůže rozhodnutí městského úřadu obstát vedle rozsudku okresního soudu č. j. 14 C 290/2013 – 167 ve spojení s rozsudkem krajského soudu č. j. 28 Co 328/2014 – 214. Dnem nabytí právní moci rozsudku č. j. 14 C 290/2013 – 167 (tj. 15. 9. 2014) pozbyl účinnosti a vykonatelnosti exekuční titul – rozhodnutí městského úřadu ze dne 15. 9. 2010, které bylo předběžným opatřením do doby právního posouzení soudem.

[8] Zánik účinnosti a vykonatelnosti exekučního titulu je důvodem pro zastavení exekuce ve smyslu § 66 odst. 1 písm. h) ve spojení s § 115 písm. g) správního řádu, tím došlo k naplnění podmínek pro zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení řízení podle § 90 odst. 4 téhož zákona.

II. Řízení před krajským soudem

[9] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[10] Použití slov „*bez dalšího*“ v § 90 odst. 4 správního řádu jednoznačně signalizuje, že odvolací správní orgán, který shledá naplnění podmínek pro zastavení řízení ve věci samé, není povinen vypořádat odvolací argumentaci směřující proti správnosti a zákonnosti rozhodnutí prvního stupně, ale pouze odpovídajícím způsobem odůvodní závěr o splnění podmínek pro zastavení řízení. Takové odůvodnění bude z povahy věci zahrnovat vypořádání námitek odvolatele jen tehdy, jestliže se tyto námitky dotýkají právě důvodů a okolností, pro něž odvolací správní orgán řízení zastavil, popř. okolností, jež jsou z jiného důvodu rozhodné i pro rozhodnutí odvolacího orgánu.

[11] Žalovaný neshledal důvod pro zastavení řízení ve vydání usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2014, sp. zn. 22 Cdo 1170/2014, ale v nabytí právní moci rozsudku krajského soudu č. j. 28 Co 328/2014 – 214 ve spojení s rozsudkem okresního soudu č. j. 14 C 290/2013 – 167, a to bez ohledu na skutečnost, že v době vydání napadeného rozhodnutí Nejvyšší soud ještě nerozhodl o dovolání žalobce v této věci. Žalovaný se proto nemusel vypořádat s odvolací námitkou, v níž žalobce namítal, že předmět exekučního řízení nebyl totožný jako předmět řízení ve věci sp. zn. 22 Cdo 1170/2014.

[12] Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů nemohlo způsobit ani nevypořádání stručné odvolací námitky, že rozhodnutí prvního stupně bylo vydáno v době, kdy bylo řízení přerušeno. Procesní podmínky pro meritorní rozhodnutí ve věci samé a procesní podmínky pro zastavení řízení se nutně liší. Proto se žalovaný nemusel zabývat ani touto námitkou.

[13] I pokud by krajský soud přijal závěr, že i pro zastavení exekuce je nutné nejprve vyrozumět účastníky o pokračování v přerušeném řízení (srov. § 113 odst. 2 a § 65 odst. 2 poslední větu správního řádu, podle nichž se o pokračování v řízení provede pouze záznam do spisu, tj. nerozhoduje se usnesením, jak tvrdil žalobce), pochybení v tomto

směru by nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o zastavení řízení, neboť by se jednalo pouze o dílčí procesní nedostatek. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je zmínka o tom, že městský úřad rozhodl záznamem do spisu, že se v řízení pokračuje. Touto zmínkou tedy účastníci byli o pokračování v řízení nakonec vyrozuměni, byť až v rámci odvolacího řízení, a vada v podobě nedostatku doručení vyrozumění o pokračování v řízení byla žalovaným napravena. Navíc to, že městský úřad v řízení pokračuje, muselo být žalobci zřejmé již ze samotné skutečnosti, že bylo vydáno rozhodnutí prvního stupně.

[14] Účastníci řízení dobře věděli o tom, že rozhodnutí soudů ve věci přípustnosti kamerových záznamů nabyla právní moci. Tato skutečnost byla i předmětem argumentace v řízení před městským úřadem, zejména v souvislosti s námitkami proti přerušení řízení, v nichž povinný zdůrazňoval, že rozhodnutí soudů jsou již pravomocná a správní orgán by z nich tedy měl vycházet a nevyčkávat na výsledek dovolacího řízení. Nemohlo tedy být ani překvapivé, pokud právě tuto skutečnost vzal žalovaný v úvahu a (na rozdíl od městského úřadu, který zastával jiný názor) řízení zastavil. S jeho argumentací měl žalobce přirozeně možnost polemizovat v nyní podané žalobě. Proti důvodům zastavení exekuce však žalobce nijak nebrojil, krajský soud proto z těchto důvodů vyšel při posouzení žaloby jako z pevně daných. Za takové situace by zrušení napadeného rozhodnutí soudem nemohlo vést k jinému výsledku řízení, neboť by žalovaný, popř. městský úřad novým rozhodnutím opět řízení zastavil, jen by před tím vyrozuměl účastníky o pokračování v řízení a ti by v řízení zopakovali již dříve přednesenou argumentaci. Nad rámec nosných důvodů krajský soud poznamenal, že mezitím již Nejvyšší soud rozhodl o dovolání, jež bylo důvodem přerušení řízení, usnesením ze dne 3. 8. 2016, sp. zn. 22 Cdo 5264/2014, jímž odmítl dovolání žalobce jako nepřípustné.

[15] Závěrem krajský soud dodal, že nemohla-li vést ke zrušení napadeného rozhodnutí ani důvodnost žalobní námitky, že bylo rozhodnutí městského úřadu vydáno v přerušeném řízení, tím spíše k jeho zrušení nemohla vést prostá námitka nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí k tomuto bodu.

III. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[16] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[17] Podle stěžovatele krajský soud nesprávně vyhodnotil oprávnění žalovaného k zastavení řízení „*bez dalšího*“ ve smyslu § 90 odst. 4 správního řádu, tedy bez nutnosti vypořádat se s odvolacími námitkami směřujícími proti zákonnosti nebo správnosti rozhodnutí prvního stupně. I v případě postupu podle § 90 odst. 4 správního řádu musí odvolací orgán naplnit některý ze zákonných důvodů stanovených v § 66 téhož zákona. Z výroku a odůvodnění musí být seznatelné důvody zastavení řízení a odůvodnění musí být v souladu s požadavky § 68 odst. 3 správního řádu.

[18] Skutková podstata, z níž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve správním spise, neboť použití § 90 odst. 4 správního řádu „*bez dalšího*“ popřelo dosavadní průběh správního řízení, a došlo tak ke zneužití zákona v neprospěch

stěžovatele. Krajský soud nesprávně posoudil oprávněnost použití citovaného ustanovení, neboť vydáním rozhodnutí žalovaného nedošlo k naplnění jeho účelu a smyslu, ale k porušení práva stěžovatele na řádné odvolací řízení, tj. práva na dvouinstančnost správního řízení.

[19] Krajský soud zcela pominul rozporuplnost „*správního jednání*“ žalovaného, který odůvodnil zastavení řízení odkazem na právní moc rozsudku téhož soudu č. j. 28 Co 328/2014 - 214 ve spojení s rozsudkem okresního soudu č. j. 14 C 290/2013 – 167, bez ohledu na dovolání podané stěžovatelem, přestože městský úřad právě s ohledem na dovolání stěžovatele řízení přerušil, a dal tak účastníkům řízení najevo, že rozhodnutí od dovolání považuje za důležité pro svůj další postup ve věci. Dvojkolejnost jednání správních orgánů vykazuje prvky libovůle.

[20] Krajský soud opakovaně odkázal na poznámku ve správním spisu o pokračování řízení, je však otázkou, kdy byla učiněna. V rozhodnutí městského úřadu není o takové poznámce žádná zmínka. Je porušením práva stěžovatele, pokud se o stavu správního řízení dozvěděl až z rozhodnutí žalovaného. Krajský soud měl na tento rozpor reagovat zohledněním § 68 odst. 3 správního řádu, který stanoví požadavky na odůvodnění rozhodnutí.

[21] Za nesprávné posouzení právní otázky soudem stěžovatel považoval také úvahu, že zrušení rozhodnutí žalovaného by nemohlo vést k jinému výsledku řízení, neboť žalovaný (popř. městský úřad) by řízení novým rozhodnutí opět zastavil. Tato úvaha je předčasná a nelogická. V případě zrušení napadeného rozhodnutí by byl žalovaný nucen řádně se zabývat odvolacími námitkami a nelze vyloučit, že by je shledal oprávněné. Žalovaný by se musel vypořádat i s odvolací námitkou, že předmět rozhodnutí Nejvyššího soudu se ani okrajově neshoduje s předmětem exekvované povinnosti, neboť rozhodnutí o obnovení pokojného stavu má širší dosah než jen zákaz natáčení stěžovatele a jeho rodiny na pozemku parc. č. X v k. ú. X, obci Struhařov. Nadto, zrušení rozhodnutí by se odrazilo i v povinnosti žalovaného nahradit stěžovateli finanční újmu, která mu vznikla z důvodu zastoupení v řízení o žalobě, jež byla důvodná.

[22] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem a odkázal na své rozhodnutí. Za řízení o kasační stížnosti i řízení před krajským soudem požadoval paušální náhradu nákladů řízení, neboť nepřiznání náhrady, ač na ni má správní orgán nárok, porušuje ústavní principy rovnosti účastníků řízení.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[23] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[24] Kasační stížnost není důvodná.

[25] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce nesprávného posouzení rozsahu odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu v případě, kdy je správní řízení zastaveno podle § 90 odst. 4 správního řádu.

[26] Podle citovaného ustanovení platí, že „[j]*estliže odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví, ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků.*“ Krajský soud správně dovodil, že v případě splnění podmínek pro zastavení řízení stanovených v tomto ustanovení je správní orgán oprávněn zastavit řízení „*bez dalšího*“, aniž by reagoval na všechny odvolací námitky. V takovém případě je odvolací orgán povinen vypořádat pouze ty námitky, které souvisí s důvodem zastavení řízení.

[27] Závěr krajského soudu není v rozporu s požadavky na obsah odůvodnění správních rozhodnutí podle § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgán je podle citovaného ustanovení povinen uvést „*důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se* […] *řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se* […] *vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí*“. Tyto požadavky je třeba nepochybně vztáhnout k rozhodovacím důvodům. Rozhodne-li odvolací orgán o zastavení řízení podle § 90 odst. 4 správního řádu, není povinen vypořádávat námitky, které s důvody zastavení řízení nesouvisí, ale týkající se posouzení věci samé.

[28] Žalovaný neopomněl odkázat na některý z důvodů pro zastavení řízení podle § 66 správního řádu. Naplnění podmínek pro postup podle § 90 odst. 4 téhož zákona odůvodnil, odkazem na § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu („*Řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví z dalších důvodů stanovených zákonem.*“) ve spojení s § 115 písm. g) téhož zákona („*Exekuční správní orgán prováděnou exekuci na žádost nebo z moci úřední usnesením, proti kterému se nelze odvolat, zastaví, jestliže je provedení exekuce nepřípustné, protože po jejím nařízení nastal jiný důvod vyplývající ze zvláštního zákona nebo stavu věci, pro který nelze exekuci provést.*“).

[29] Proti uplatnění tohoto důvodu zastavení řízení stěžovatel nebrojil žádnými konkrétními argumenty. Netvrdil ani, že by jiné rozhodnutí o odvolání mohlo mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce (viz § 90 odst. 4 *in fine* správního řádu). Krajský soud proto správně uzavřel, že žalovaný byl oprávněn zastavit řízení podle § 90 odst. 4 správního řádu. Nebyl přitom povinen reagovat na veškeré odvolací námitky stěžovatele, ani nebyl povinen posuzovat otázku totožnosti předmětu exekučního řízení a řízení vedeného Nejvyšším soudem pod sp. zn. 22 Cdo 1170/2014, neboť důvod zastavení řízení neodvozoval od vydání usnesení o odmítnutí dovolání v citované věci.

[30] Nejvyšší správní soud přisvědčil také závěru krajského soudu, že ani případná vada řízení vedeného v prvním stupni spočívající v nevyrozumění účastníků řízení o pokračování v řízení neměla vliv na zákonnost řízení jako celku, a tedy ani na zákonnost napadeného rozhodnutí. Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že je porušením jeho práv, pokud se o stavu správního řízení dozvěděl až z rozhodnutí žalovaného. Neupřesnil však, jak konkrétně byl na svých právech zkrácen, ani netvrdil, že mu nevyrozumění o pokračování v řízení znemožnilo některé námitky uplatnit. S krajským soudem lze souhlasit, že o pokračování v řízení se stěžovatel dozvěděl již na základě skutečnosti, že bylo vydáno rozhodnutí městského úřadu ve věci samé. Proti tomuto rozhodnutí mohl brojit odvoláním, v němž mohl uplatnit veškeré své námitky. Na tomto závěru nemění nic

ani skutečnost, že v posuzované věci nastaly důvody pro zastavení řízení, které věcnému projednání některých odvolacích námitek bránily.

[31] Stěžovatel krajskému soudu nedůvodně vytkl, že „*zcela pominul rozporuplnost správního jednání*“ žalovaného, který odůvodnil zastavení řízení odkazem na právní moc rozsudku téhož soudu č. j. 28 Co 328/2014 – 214 ve spojení s rozsudkem okresního soudu č. j. 14 C 290/2013 - 167 bez ohledu na dovolání podané stěžovatelem, přestože městský úřad právě s ohledem na dovolání stěžovatele řízení přerušil. V žalobě stěžovatel takovou námitku nevznesl. Namítl pouze nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, která měla spočívat v nevypořádání odvolací námitky, že městský úřad vydal rozhodnutí v době, kdy bylo řízení přerušeno do rozhodnutí Nejvyššího soudu o dovolání proti rozsudku č. j. 28 Co 328/2014 – 214. Stěžovatel tedy v žalobě nenamítal rozpor mezi názorem městského úřadu a žalovaného na otázku, zda bylo třeba vyčkat rozhodnutí o dovolání, ale namítal nevypořádání odvolací námitky poukazující vydání rozhodnutí v době přerušeného řízení. Krajský soud proto nebyl povinen se k nyní tvrzenému rozporu vyjádřit. Rozsahem, v němž byl žalovaný povinen vypořádat odvolací námitky, se krajský soud zabýval a uzavřel, že s ohledem na zastavení řízení byl žalovaný povinen vypořádat pouze ty odvolací námitky, které souvisely s důvodem zastavení řízení, přičemž nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí neshledal. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud již výše ztotožnil.

[32] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani poslední námitce, v níž stěžovatel označil za nelogickou a předčasnou úvahu krajského soudu, že zrušení rozhodnutí žalovaného by nemohlo vést k jinému výsledku řízení, neboť žalovaný (popř. městský úřad) by novým rozhodnutím řízení opět zastavil. Krajský soud vyslovil tuto úvahu pouze v souvislosti s námitkou týkající se nevyrozumění účastníků řízení o pokračování řízení. Uvedl, že i pokud by shledal důvodnost dílčí námitky, že nevyrozumění o pokračování v řízení bylo vadou exekučního řízení, výsledkem by bylo pouze to, že by žalovaný (příp. městský úřad) zaslal účastníkům vyrozumění o pokračování v řízení, ale následně by přijal zcela shodné rozhodnutí o zastavení řízení, neboť důvody zastavení řízení stěžovatel účinně nezpochybnil. Zrušení napadeného rozhodnutí z uvedeného důvodu by neotevřelo prostor pro posouzení věci samé, tedy pro posouzení oprávněnosti žádosti stěžovatele o exekuci rozhodnutí ze dne 15. 9. 2010. Neopodstatněná byla i související námitka stěžovatele, že krajský soud zkrátil stěžovatele na právu na náhradu nákladu soudního řízení, které by stěžovateli v případě zrušení rozhodnutí žalovaného náleželo. Krajský soud dospěl k závěru, že ani případná důvodnost jedné z dílčích námitek by nemohla vést k důvodnosti žaloby jako celku, a tedy ke zrušení napadeného rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[33] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[34] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů

řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. K žádosti žalovaného o přiznání o náhrady nákladů řízení Nejvyšší správní soud odkazuje na ustálenou judikaturu, která zásadně omezuje náhradu nákladů řízení, již je možné přiznat procesně úspěšnému správnímu orgánu, na náklady přesahující rámec běžné úřední činnosti (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47, č. 3228/2015 Sb. NSS, a judikaturu tam citovanou).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu